

Xuân Này Con Về, Mẹ Đã Đi...

Hôm Thứ Ba cuối cùng của năm Mậu Thìn, tôi đi giúp làm Tết (Quý Ty) cho trại tù nữ ở xa, chiều về kiểm email thấy có tù nọ nhờ tôi liên lạc xin phép chị Cả của Kh. cho em được phép gọi điện thoại nhà chị. Vì đã gần năm giờ chiều, lại mệt lã cả người nên tôi đã hoãn cú gọi ấy đến thứ Tư.

Tôi gọi chị của Kh. vào sáng hôm sau. Số điện thoại không gọi được. Tôi nhắn tin đến số di động của người chị kể hỏi thăm sự việc.

Chị cho biết mẹ chị qua đời đêm Thứ Hai ... Chị nói gia đình không muốn cho Kh. biết, nhưng muốn hỏi có cách nào cho Kh. ra nhìn mặt mẹ lần cuối trước khi thi thể của bà được đưa về Việt Nam an táng như ước nguyện của bà.

Tôi cho chị biết là tôi nghĩ rằng chuyện tù nhân được dẫn độ về nhà để thọ tang người thân là chuyện có thể làm được, nhưng tôi cần phải kiểm lại trước khi khẳng định điều này. Tôi cũng cho chị biết rằng nếu xin cho Kh. được về nhìn mặt mẹ lần cuối, Kh. phải được báo lý do và phải đồng ý đi mới được xét cho đi. Chị nói gia đình phải bàn thảo lại mới quyết định nên cho Kh. biết

tin buồn này không, vì gia đình sợ Kh. không chịu nổi đã kích.

Tôi email ngay cho Điều Hợp Viên và Giám Đốc Các Chương Trình (*Programs Coordinator and Programs Manager*) của trại cải huấn nơi Kh. đang được giam. Và tôi gọi điện thoại cho họ ngay sau đó. Anh Điều Hợp Viên bảo Bà Giám Đốc của anh bạn họp khoảng hai tiếng, và anh có vẻ ngạc nhiên khi tôi hỏi việc xin phép cho tù nhân ra thọ tang người thân. Nóng lòng, nhưng tôi thông cảm, vì việc như thế không xảy ra nhiều, nên không phải nhân viên cải huấn nào cũng biết.

Tôi bắt đầu lục tìm tin tức trên mạng với câu hỏi "*tù nhân tại Victoria có được phép cho ra dự đám tang của thân nhân không?*". Tin tức tìm được khá nhiều, nhưng của những nước khác, tiểu bang khác; các tài liệu có câu trả lời lại không phải của các cơ quan

có thẩm quyền ...

Tôi tiếp tục tìm, thêm bớt các từ khoá khác như "*đạo luật cải huấn*", "*thăm viếng vì hoàn cảnh cá nhân đặc biệt*", v.v.. và cuối cùng, tôi đã tìm được tài liệu có liên quan đến việc cho phép tù nhân được dẫn độ ra ngoài trong đạo luật cải huấn của tiểu bang Victoria!

Tôi email cho Trại, đính kèm tài liệu cho thấy Tù nhân có thể được duyệt cho về phép cho việc "*quan, hôn, tang, tế*" và yêu cầu họ xét gấp.

Tôi liên lạc với Trại, với thân nhân của Kh. qua email, điện thoại, tin nhắn, xen lẫn với chờ đợi và nóng lòng, sốt ruột. Thân nhân Kh. cần rất nhiều thời gian để bàn thảo và quyết định xem có nên cho Kh. biết tin mẹ mất hay không.

Tôi đã làm việc với Kh. từ lúc em chưa đủ tuổi trưởng thành, và tôi

16:31, 6 Feb

Gia đình quyết định sao rồi chị?
HUY - avwa.org.au

cũng đã nhiều lần thăm gọi điện thoại và thăm viếng mẹ của Kh. Bà rất dễ khóc, rất đau khổ vì có đứa con nghiện ngập, và bà luôn trông chờ ngày đón con về với tự do.

Ngược lại, Kh. không bao giờ khóc. Bao nhiêu năm lẫn lộn ngoài đời và trong tù, Kh. đã luyện được “*mình đồng da sắt*”. Nhưng tôi hiểu được, rằng Kh. rất sợ phải khóc, và Kh. sẵn sàng bịt tai che mắt để không nghe, không thấy những chuyện mùi lòng. Kh. cũng không ngại làm đau đớn xác thịt của mình để tránh không nghĩ đến cái đau về tinh thần. Hơn nữa, sức khỏe tâm thần của Kh. khi lên núi cao, lúc xuống vực thẳm, nhưng Kh. vẫn mãi khăng khăng từ chối không chịu uống thuốc ...

Có lẽ gia đình Kh. cũng thừa biết Kh. có bệnh, nên dù thời gian rất hạn hẹp, họ vẫn chần chừ do dự ...

Dù gì đi nữa, thì tôi vẫn muốn phải lót đường cho Kh. ra. Tôi đã tự nhủ rằng nếu mẹ con Kh. không thể “*đoàn tụ*” được trước khi thi thể của bà được đưa về Việt Nam, chắc tôi sẽ phải gặp bà hoài trong những giấc mơ, cho tôi biết bà muốn gặp mặt con trai ...

Ngoài việc đốc thúc gia đình Kh. sớm có quyết định để còn lo thủ tục giấy tờ, tôi còn dùng quan hệ làm việc để đột giai đoạn, giúp Kh. gọi điện thoại và có thể nhận thăm viếng của thân nhân bất cứ lúc nào trong khoảng thời gian cấp bách ấy. Tôi cũng liên kết để báo động và sắp đặt nhân viên cải huấn cũng như nhân viên y tế theo dõi và chăm sóc kỹ Kh. nếu em nhận được tin “*sét đánh ngang mày*” và không thể chịu

This Sunday is the VIETNAMESE NEW YEAR DATE.

I sincerely hope that things could happen tomorrow or Saturday.

It's a taboo to us that tears are shed in the first three days of the year ...

Regards,

Huy

đụng được đá kích ...

Thứ Năm. Ba ngày nữa là Mồng Một Tết. Tôi đại diện Hội Phụ Nữ Việt Úc giúp tổ chức Tết cho tù nhân Á Châu ở Trại. Vì tôn trọng ý kiến người thân của Kh, tôi đã tránh không nói cho em biết chuyện mẹ em qua đời. Tôi chỉ “*vòng vo tam quốc*” về việc em nên gọi người thân và nếu em muốn, tôi có thể giúp sắp xếp cho em gọi ngay mà không cần qua thủ tục rườm rà ...

Có khá nhiều bất trắc đã xảy ra, nhưng ngoài tầm kiểm soát của tôi! Ví dụ như việc gia đình Kh. cho người không có tên trên danh sách thăm viếng Kh. đến Trại để đưa các giấy tờ chứng nhận mẹ của Kh. qua đời, và người ấy cũng không nhắc đến tên của tôi hoặc gọi tôi ngay lúc họ gặp nhân viên Trại ở cổng, việc nhân viên không biết gì về những việc đang xảy ra cho Kh.

Không thể đổ lỗi cho gia đình của Kh. được, vì họ đã không biết về các thủ tục của hệ thống cải huấn, lại cũng không biết cách “*luồn lách*” trong những tình huống cá biệt như trong trường hợp của họ; cũng không thể đổ lỗi cho nhân viên trực của Trại, vì họ chỉ là nhân viên trực bình thường - việc của Kh., chỉ có vài nhân viên có trách nhiệm biết.

Trước 5 giờ chiều Thứ Sáu thì mọi giấy tờ thủ tục đã sẵn sàng. Hết tuần làm việc. Lòng canh cánh lo âu, không biết chuyện Kh. ra nhìn mặt mẹ có được xảy ra không nữa. 8:17 tối, chị của Kh. gọi hỏi tôi sao vẫn chưa thấy Kh. đến. Tôi chỉ có thể nói với chị rằng tôi đã làm tất cả mọi chuyện mà tôi có thể làm.

Tết nhất đến nơi. Tôi đã phải tạm gạt chuyện “*tù tội*” ra khỏi tâm tưởng của mình. Thứ Hai, Mồng Hai Tết, Hội cho nhân viên nghỉ ăn Tết. Thứ Ba đi làm lại, tôi vẫn không dám liên lạc hỏi thăm chuyện Kh. Tôi sợ phải biết rằng em đã không được thấy mặt mẹ!

Chiều Thứ Năm, tôi vào Trại thăm tù nhân như thường lệ. Kh. đến gặp tôi để nói chuyện.

Kh, dù đau buồn vì mất mẹ, vẫn vui vẻ biểu lộ lòng biết ơn những gì tôi và Trung Tâm đã làm để giúp em gặp mẹ. Em cũng cho biết thêm là khi các nhân viên cải huấn chuẩn bị hộ tống em trở lại tù sau chuyến viếng thăm mẹ, xe của trại đã bị chết máy – có lẽ mẹ em muốn giữ chân em lại, không muốn rời xa!

Huy Ngọc Lưu